

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καὶ ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμηνίος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοὐδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Φεβρουαρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 13

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ὁ Γιάννης ὤρμησε σὰν τρελλός.

— Νερό! φώναξε. Νερό καὶ σφουγγάρι! Τρέξε γρήγορα! Τρέξε, μωρὲ κοθώνι, καὶ μὴ μὲ κοιτάς μὲ χέρια κρεμασμένα!

Ὁ στρατιώτης τινάχτηκε σὰν ἀπὸ ηλεκτρικὸ ρεύμα, ἄφησε κάτω παπούτσι καὶ βούρτσες κι' ἔτρεξε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία. Σὲ λίγο γύρισε μὲ τὸ σφουγγάρι καὶ μὲ μιὰ λεκάνη νερό κι' ὁ Γιάννης κατόρθωσε νὰ διορθώσῃ ὅπωςδὴποτε τὸ κακό.

Τότε μόνο πῆρε ἀναπνοή καὶ θυμήθηκε πὼς ἦταν γύρω του κι' ἄλλοι.

— Αὐτὸ μὲ σκανδαλίζει, σοφέ μου, τοῦ εἶπε ὁ Ἐρρίκος. Τόση σημασία ἔχουν λοιπὸν αὐτὰ τὰ σχέδια;

— Σήμασία! Ἡ λέξις εἶναι πολὺ μικρή! Οὔτε περισσότερο οὔτε λιγότερο, θὰ φέρουν ἐπανάσταση στὴ ναυτιλία.

— Τὰ παραλές, καϊμένε!

— Ἄκου με πού στὸ λέω! Τὸ ξέρω πὼς γιὰ σένα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲ μποροῦν ν' ἀξίζουν ὅσο ἓνα καλὸ ἄλογο κι' ἓνα καλὸ σπαθί. Κι' ὅμως δὲν ξέρεις τί ἐκπλήξεις θὰ μᾶς παρουσιάσῃ αὐριο ἢ ἐπιστῆμη!

— Καλά! ἔχει γούστο νὰ μοῦ πῆς τώρα ὅτι θὰ φτιάξετε κανένα μηχανοκίνητο ἵππεά πού τὸ σπαθί του θὰ γυρίσῃ καὶ θὰ πετοσκοβῇ μὲ ἐλατήριο!...

— Ἄσε τώρα τ' ἀστεία. Ὁ ἑλικίας μου θὰ κάνει θαύματα.

— Καὶ σὰν τί θὰ κάνει ὁ ἑλικίας σου;

— Θὰ κινή πλοῖα... ἀτμόπλοια!

— Πφ! Δὲ μοῦ τὸ λὲς τόσην ὥρα ὅτι σκοπεύεις νὰ μοῦ γίνῃς θαλασσινός!

— Αἰωνίως ὁ ἴδιος! Ἐννοία σου, θὰ μείνω στεριανὸς καὶ πάντα πυροβολητής. Ἀλλὰ συνεργάζομαι μὲ τὸν

κ. Νορμάν, ἓνα μηχανικὸ πού προσπαθεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἰδέα τοῦ λοχαγοῦ Ντελλί, νάντικαταστήσῃ τίς ἀκτινωτὲς ρόδες τῶν ἀτμοπλοίων μὲς μ' ἓνα νέο κινήτηρα, τὸν ἑλικία!

Ὁ Ἐρρίκος ἔσκυψε πάνω στὸ σχέδιο. Ὁ συνταγματάρχης χαμογελοῦσε σιωπῶντας.

— Ὡστε θέλεις νὰ μᾶς πῆς ὅτι μ' αὐτὸ τὸ πρᾶματᾶκι πού μοιάζει σὰν τριπλὸ κουτάλι, θὰ μπορέσῃς νὰ κουνήσῃς μιὰ φεργάτα;

— Ναί, Ἐρρίκο μου, αὐτὸ λέω, ἢ μάλλον αὐτὸ λέμε, ἐγὼ κι' ὁ κ. Νορμάν.

Ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν σπαχήδων κοίταξε τὸν ἀδερφό του μὲ τὴ συγκατάβαση ἐκείνη μὲ τὴν ὁποία κοιτάζουμε τοὺς ἀνθρώπους πού κυνηγοῦνε χίμαιρες.

— Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐπιμένεις, δὲ λέω τίποτα! Τὸ κάτω-κάτω περνᾷς τὴν ὥρα σου μ' αὐτὰ τὰ σχέδια!

— Ὅχι, δὲν περνῶ τὴν ὥρα μου, ἱππέα μου, εἶπε ὁ Γιάννης κάπως ἐρεθισμένος. Ἐχω τὸ ζῆλο καὶ τὸν ἐνθουσιασμό πού ἐμπνέει κάθε ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια. Στάσου, Ἐρρίκο, δὲ διάβασες ὅτι στὴ Σκωτία ἔφτιασαν σιδερένιες γραμμὲς καὶ μεταφέρουν τὰ ἐμπορεύματα πάνω σ' αὐτὲς μὲ ἀτμοκίνητα βελγόνια; Δὲν εἶδες τ' ἀτμοκίνητα πλοῖα μὲ τίς ἀκτινωτὲς ρόδες στὰ πλευρά; Γιατὶ λοιπὸν ἀρνιέσαι τὴν πρόοδο τῆς «αὐρίου»;

— Δὲν ἀρνιέμαι τίποτα, Γιάννη μου, ἀπάντησε ὁ Ἐρρίκος ἐπηρεασμένος ἀπ' τὴν πίστη πού εἶχαν τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Κι' ἐτσι πρέπει! ἔξακολούθησε ὁ τελευταῖος σοβαρά. Τίποτα δὲν ἐπιτρέ-

πεται ν' ἀρνηθοῦμε!... Ἄ, στάσου! φώναξε ἀνοίγοντας ἓνα χαρτοφύλακα. Μὲ κατηγορεῖς ὅτι ἄφισα τὴν τέχνην μου, τὰ κανόνια. Λοιπὸν, ὀρίστε!

— Μπᾶ! Σχέδια κανονίων! εἶπε ὁ Ἐρρίκος ἀφοῦ κοίταξε τὰ σχέδια πού τοῦ ξεδίπλωσε ὁ ἀδελφός του.

— Μάλιστα, σχέδια κανονίων!

— Μὰ γιὰ σάσου! Στὰ καλά σου εἰσαι; Τί θέλουν αὐτὲς οἱ ραβδώσεις στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάννης; Κι' αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα στὸ πίσω μέρος; Βάλληκες νὰ σκοτώσῃς τοὺς πυροβολητὲς μας;

— Γιατὶ δὲ σκοτώνεσαι σὺ ὅταν ρίχνεις μὲ τὸ πιστόλι;

— Μὰ συγκρίνεται τὸ γέμισμα τοῦ πιστολιοῦ μὲ τὸ γέμισμα τοῦ κανονιοῦ;

— Καὶ συγκρίνεται ἢ ἀντίσταξη τῆς κάννης τοῦ κανονιοῦ, μὲ τὴν ἀντίσταξη τοῦ πιστολιοῦ; (1)

— Ναί, μὰ τὸ κλεισιμο αὐτοῦ τοῦ ἀνοίγματος δὲ θάναί ποτὲ ὅσο χρειάζεται δυνατό.

— Αὐτὸ μελετῶ τώρα. Ἡρέπει νὰ βρεθῇ κατάλληλο κλειστόρο, εἶπε σοβαρὰ ὁ νεαρὸς σοφός.

— Κι' οἱ ραβδώσεις;

— Ἐχουν κι' αὐτὲς τὸ σκοπὸ τους: Ὅταν ἡ δόλδα...
— Ἄλτ! φώναξε ξαφνικὰ ὁ συν-

(1) Τὰ κανόνια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γέμιζαν ἀπ' τὸ στόμιο. Ἡ ἐφεύρεση τῶν «πισθογεμῶν» κανονίων τότε ἀρχίζει νὰ μελετᾶται. Ὅσο γιὰ τίς «ραβδώσεις» τῆς κάννης, αὐτὲς χρειάζονται γιὰ νὰ δίνουν εὐθυβολία στὴν δόλδα καὶ ὑπάρχουν καὶ στὰ σημερινὰ τελειοποιημένα κανόνια. Ἐκτενέστερος λόγος γιὰ τὴν ἐφεύρεση αὐτὴ γίνεται ἐν κατοπινῷ κεφάλαιῳ αὐτοῦ τοῦ μυθιστορήματος.—Σ. τ. Μ.

ταγματάρχης. Με ζαλλίσατε με τις επισημότητες και τις έφευρές σας! Άλλη ώρα τα λέτε αυτά! Έλα, μικρέ μου, φέρε το χιτώνιο και το σπαθί του υπολοχαγού σου.

Ο «μικρός», δηλαδή ο πυροβολητής, που όσο διαρκούσε η συζήτηση είχε καθαρίσει εύσυνετα το παρκέτο και τώρα τα χέρια του ήταν κατάμαυρα, έπευσε να υπακούση, τρέμοντας μή λερώση τη στολή του αξιωματικού του—καί, πατέρας και γιοί, ξεκίνησαν για το Σαιν-Σύρ.

Ο Έρρίκος Καρδινιάν πέρασε πολύ δύσκολα τις μέρες της άδειας του στο Παρίσι. Τα συγχαρητήρια των φίλων του τον αποζημίωσαν με το παραπάνω για τους κόπους που είχε κάμει στην Άφρική. Ο συνταγματάρχης Νεράκ, του δού των «κυνήγων»,—το πρώτο σύνταγμα όπου υπηρέτησε,—θέλησε να τιμήσει τον Έρρίκο και όλοι οι αξιωματικοί, οι παλιοί αρχηγοί του, του δώσαν ένα μεγαλοπρεπές τραπέζι, όπου παρέκλιναν κι' ο συνταγματάρχης Καρδινιάν κι' ο αδελφός του Έρρίκου.

Με λίγα λόγια, ο Έρρίκος έδωσε παντού ένθουςις έπεσαν βροχή κι' ο φίλος μας περιοριζόταν να δίνει λεπτομέρειες, παραλείποντας από μετριοφροσύνη, τα δικά του κατορθώματα πράγμα που τον έκανε ακόμα πιο συμπαθητικό.

Μια μέρα πούχε πάει με τον πατέρα του στο Παρίσι, συνήντησαν στα Ήλυσια—

Πεδία έναν άνθρωπο με ρεντιγκότα, άποσθήποτε ήλικιωμένο, με πρόσωπο σχεδόν άσκητικό, και με μάτια φωτεινά και γεμάτα θέληση.

—Καλημέρα, συνταγματάρχα! είπε ο ξένος περνώντας δίπλα απ' τους φίλους μας.

—Ο στρατηγός Μπυγκώ! σφύριξε ο συνταγματάρχης στ' αυτί του γιού του. Και δυνατά:

—Στρατηγέ μου, έχω την τιμή να σας χαιρετήσω και να σας παρουσιάσω το γιό μου Έρρίκο, υπολοχαγό των σπαχήδων, εν άδεία.

—Μεγάλη μου ευχαρίστηση, υπολοχαγέ, είπε ο Μπυγκώ. Κι' αφού μας δίνεται ή ευκαιρία, άς μιλήσουμε λιγάκι για την Άφρική.

—Στάς διατάγας σας, στρατηγέ μου! Ο Μπυγκώ έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για την έκστρατεια της Άφρικής κι' οι έρωτήσεις του ήταν αδιάκοπες. Έμεινε ένθουςιασμένος απ' τις απαντήσεις του υπολοχαγού.

—Πολύ καλά, είπε μ' ευχαρίστηση.

Ίσως θα μάς δοθή ευκαιρία να ξαναδωθούμε.

—Τό ποθώ θερμά, στρατηγέ μου!

—Άλήθεια, μιλάτε άραδικά;

—Μάλιστα, στρατηγέ μου. Έφτά χρόνια που έκαμα κει-κάτω, φρόντισα ν' αποκτήσω κι' αυτό το εφόδιο.

—Και κάματε θαυμάσια!

Ύστερα, άφίνοντας τη συζήτηση, έπιασε απ' το μπράτσο το συνταγματάρχη και τον τράβηξε κοντά του.

—Συγγνώμην, υπολοχαγέ, έχω να πω δυο λόγια στο συνταγματάρχη ιδιαιτέρως.

Ο Έρρίκος άποτραβήχτηκε.

—Άγαπητέ μου συνταγματάρχα, είπε τότε ο Μπυγκώ, θα σας πω κάτι που προς το παρόν θα μείνει μεταξύ μας: Στις 19 Ιανουαρίου θ' ανακινήθω το ζήτημα της Άλγερίας στη Βουλή. Είμαι σέ θέση να γνωρίζω θετικά ότι θ' αναθέσουν σε μένα κι' σ' ένα συνάδελφό μου δυο σπουδαίες διοικήσεις στην Άφρική. Λοιπόν, εϋθύς μόλις δημοσιευθή ή διαταγή, έλατε να με βρήτε

μαζί με τον Μπυγκώ, για το Όράν, ως ύπασιπστής του, κι' ο Έρρίκος για το Άλγέρι, μαζί με τον στρατηγό Δαμρεμόν, που τον είχε προσλάβει στο έπιτελείο του.

Περιττό να προσθέσω ότι ο Γιάννης κουβαλούσε μέσα στη βαλίτσα του και τα περίφημα σχέδιά του, λογαριάζοντας ν' άπασχολή τις ώρες που θα του περίσσευναν κει-κάτω στη μελέτη των έφευρές του.

Ο πιστός του Μπουλούκος, ο υπηρέτης, τον άκολουθούσε στην έκστρατεια, ευχαριστημένος γιατί θα ξεμούδιαζε λιγάκι. Είχε βαρεθί πια να γυαλίζει μπότες και να κάθεται χωρίς ν' άκούη τουφεκίδι.

Κι' ενώ ο Γιάννης διευθυνόταν στο Όράν, ο Έρρίκος έφευγε για δεύτερη φορά για την Κοσταντή. Ο στρατηγός Δαμρεμόν είχε άποφασίσει να δώση όριστικό χτύπημα, για να εξαγοράση την άποτυχία της πρώτης πολιορκίας.

Τό κανόνι έμελλε και πάλι να βροντήσει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Οι μικροί Μπερτινύ.

Πολλά στρατιωτικά όνόματα της Γαλλίας έχουν συνδεθί με την έκστρατεια αυτή της Άφρικής. Ο Μάκ-Μαών, ο Πελισσιέ, ο Καβαινιάν, ο Καρομπέρ και άλλοι. Μά ανάμεσα σ' όλους ένα όνομα ξεχωρίζει: του στρατηγού Μπυγκώ, που άργότερα έγινε στρατάρχη της Γαλλίας.

Ο Μπυγκώ δέν ήταν μόνο καλός στρατηγός. Ήταν και κατακτητής άποικιών. Την

τελευταία αυτή ιδιότητα μή νομίζετε ότι είναι εύκολο να την έχουν όλοι. Μια καινούργια χώρα δέν άρκει να την υποτάξη κανείς με τη βία. Θάταν άδικος κόπος, αν δέν θάξερε να την χρησιμοποιήση.

(Άκολουθεί)

ΚΑΡΑΒΙΑ ΓΟΡΓΟΤΑΞΕΙΔΑ...

Καράβια γοργοτάξειδα, τα όνειράτα μου τρέχουν σε θάλασσες φανταστικές, σ' όρίζοντες καινούργιους.

Κοπαδιαστά ξεκίνησαν τό θαμπερό τό δειλί για κάποιο μαγεμένο φως που τα τραβή κοντά του.

Καράβια γοργοτάξειδα, τα όνειράτα μου τρέχουν. Για τό στεγνό ξεκίνησαν νοσταλγικά ταξείδι.

Τάχα θα βρούνε μια στεριά, ν' άράξουνε λιμάνι; ή μέσα σ' άγρια πέλαγα θα σωριαστούν ναυάγια;

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

—Βρωμότοπος!... Χαρά στην άποικία!... Μά πού βέθηκε τόσο χιόνι στην Άφρική;...

και τό γιό σας τον αναλαμδάνω εγώ.

—Εϋχαριστώ στρατηγέ μου. Μά δέν έχω μόνο τό σπαχή μου, έχω κι' άλλον, δίδυμο αδελφό του, υπολοχαγό του πυροβολικού, που μ' έλες τις προσπάθειές του, δέν κατόρθωσε ως τώρα να λάβη μέρος σ' έκστρατεια. Σας ζητώ την προστασία σας και για τους δυο.

—Σύμφωνοι, θα μού παρουσιάσετε και τον πυροβολητή σας.

Και μ' αυτά τα λόγια χωρίστηκαν.

Σε λίγες έβδομάδες, οι προβλέψεις του Μπυγκώ πραγματοποιήθηκαν. Είχε όνομασθί αρχηγός των στρατευμάτων της έπαρχίας του Όράν. Ο στρατηγός Δαμρεμόν ανέλαβε τα στρατεύματα της Κοσταντής.

—Μια χαρά ήρθαν τα πράγματα, είπε ο συνταγματάρχης Καρδινιάν. Έχω γνωριστή προσωπικώς με τον Δαμρεμόν, ώστε οι δουλειές μας θα κα-νογιστούνε.

Κι' έτσι την άνοιξη του 1837, ο Γιάννης και ο Έρρίκος έφευγαν απ' τό Τουλόν για την Άφρική, ο πρώτος

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ

Ήμουν διοικητικός υπάλληλος στην Καστοριά, όταν τό Έλληνικό Κράτος άνοιξε τις πύλες της Μακεδονίας κι' εισόρμησε απ' όλες τις μεριές, κοχλάζοντας και βουίζοντας, τό θολό ποτάμι του βουλγαρικού στρατού.

Αναστάτωση και πανικός... Οι έλληνικές άρχες έφευγαν. Ο έλληνικός στρατός μάζευε τις σημαίες του και τραβιόταν. Ήμουν ή μόνη σχεδόν έλληνική άρχή που έμεινε κει κι' έρχόταν σ' έπαφή με τους Βουλγάρους, για να κανονίζονται τα διάφορα ζητήματα που γεννιόνταν κάθε λίγο από τη βουλγαρική κατοχή, τη βουλγαρική θρασύτητα, τό βουλγαρικό φανατισμό και προπάντων από τη βουλγαρική όρεξη για την περιμάχητη και πολυπόθητη εκείνη Μακεδονία, που κι' αυτοί οι ίδιοι ακόμα άπορούσαν πώς την είχαν τότε, έτσι ξαφνικά κι' άπροσδόκητα, στα χέρια τους!

Δυο Βούλγαροι αξιωματικοί έρχόνταν στο γραφείο μου καθεμέρα. Ο ένας λεγόταν Κύρωφ κι' ο άλλος Βάγεφ. Ο πρώτος δέν ήξερε παρά μόνο γερμανικά: γαλλικά ούτε ο ένας ούτε ο άλλος: έλληνικά ούτε λέξη κανείς.—Θεός φυλάξοι!—κι' ή συνομιλία μας, ψυχρή και τυπική, γινόταν δύσκολα με τα λίγα βουλγαρικά που ήξερα εγώ.

Σ' όλο τό διάστημα, μιλούσαμε όρθοί και κοιταζόμαστε σά θειρά, που άόρατα κάγγελα διαταγών κι' εϋθυνών τα κρατούσαν σ' άπόσταση για να μήν άρπαχτούν...

Άποκλεισμένοι απ' όλον τον άλλον κόσμο, στο διάστημα της βουλγαρικής κατοχής του μέρους εκείνου, τίποτα δέν έέραμε, τίποτα δέν μαθαίναμε, ούτε τί γινόταν στη λοιπή Ελλάδα, ούτε τί εξέλιξη λάβαινε ο ευρωπαϊκός πόλεμος.

Κι' όμως,—ποιός θα τό πίστευε!— ή «Διάπλασι», μονάχα ή «Διάπλασι», μάς έρχόταν ταχτικά! Άργούσε πολλές φορές, μά πάντα έρχόταν. Οι Βούλγαροι, βλέπετε, για να μαθαίνουν τί γινόταν στην Ελλάδα και για να παρακολουθούν τα κινήματα των Συμμάχων, άφιναν τα έλληνικά ταχυδρομεία να φτάνουν στο Σόφορις. Έκει κατακρατούσαν όλες τις έφημερίδες κι' όλα τα γράμματα. Άφιναν όμως τη «Διάπλασι» να εξακολουθή τό δρόμο της και να μοιράζεται στους συνδρομητές της, γιατί ήταν φύλλο «χωρίς ειδήσεις» κι' έπομένως χωρίς καμμιά χρησιμότητα γι' αυτούς...

Φανταστήτε λοιπόν τη χαρά μας κάθε φορά που τό φύλλο της έφτανε στα χέρια μας, έτσι σά μια λευκή πε-

ριστερά με τό τριανταφυλλί της περιλάιμιο, έρχόμενη από τον κατακλυσθέντα για μάς άλλον κόσμο! Κι' από τα ψευδώνυμα, από τις Έπιστολές του Φαίδωνος, από την Άλληλογραφία, απ' τό κάθε τί, προσπαθούσαμε πια να μαντέψουμε, να συμπεράνουμε, τί γινόταν στην «πέραν του Άλιάκμονος» Ελλάδα, σέ καιρό που την «έντεϋθεν», όλη σχεδόν, την είχαμε παραδώσει στους Βουλγάρους.

Μια μέρα, μόλις είχε φτάσει ή «Διάπλασι» κι' είχα άρχίσει να τη διαβάζω, να και μπαίνουν στο γραφείο μου οι δυο Βούλγαροι.

Ψυχρός και στρυφνός, με άγανάκτηση για την κατάντια μου και με μια ντροπή που θάλεγε πώς με χτυπούσε μ' έρυθρά ραπίσματα, άφησα τη «Διάπλασι» στο τραπέζι, σηκώθηκα. Κι' άρχίσαμε εϋθύς την ξερή κι' άυστηρή συζήτηση μας.

Σε λίγο όμως, βλέπω τον Βάγεφ να πλησιάζη στο τραπέζι, να παίρνη σά χέρια του τη «Διάπλασι» και να την παρατηρή προσεκτικά... Δέν ήξερα τί να υποθέσω,—διάβαζε; έδλεπε τις ζωγραφιές; τό γραμματοσημο;—όταν άξαφνα τον βλέπω να στρέφεται σε μένα ζωνρά και τον άκούω να μού λέη σε καθαρή και ξάστερη έλληνική: —«Διάπλασι»! Παίρνεις τη «Διάπλασι»;

Κατάπληκτος, του άπαντώ:

—Ναι... την παίρνω ως παλιός της συνταξιούχος... αλλά... πώς ξέρεις εσύ τη «Διάπλασι»; Και μιλάς έλληνικά; Έλληνας είσαι και δε μού τό λές;!

Ο Βάγεφ ταραχτηκε. Ο Κύρωφ παραξευεύτηκε κι' αυτός μπροστά σε τέτοια άποκάλυψη κι' άφωνος έμεινε στην άκρη.

Πέρασαν λίγες στιγμές...

—Όχι, μού λέει ο Βάγεφ, είμαι Βούλγαρος. Κατάγομαι όμως από τη Φιλιππούπολη, ή μητέρα μου ήταν Έλληνίδα. Σάν ήμουν μικρός, αυτή με είχε γράψει στη «Διάπλασι» κι' αυτή μ' έμαθε έλληνικά... Έ, όταν την είδα ξαφνικά έδω, ύστερ' από τόσα χρόνια που είχα να την ιδω, τα παλιά όλα ξαναζωντάνεψαν μπροστά στα μάτια μου... Μού φάνηκε πώς είδα τη μακαρίτισσα τη μητέρα μου να μού τη φέρνη και να μού λέη: «Έλα, Βάγια, ήρθε πάλι ή Διάπλασι σου!...» Πόσα χρόνια από τότε!... Στη συγκίνησή μου δε μπόρεσα, δε συλλογίσθηκα να κρατηθώ. Καί σου μίλησα...

—Κι' αφού ήξερες τόσο καλά έλληνικά, το λέω, γιατί δέν τόλεγες, εϋλογημένη, παρά μ' έκανες να σκάζω καθεμέρα με τα λίγα μου βουλγαρικά;

—Γιατί τώρα είμαι Βούλγαρος, μού

άποκρίθηκε, κι' ο συνάδελφός μου από δω Βούλγαρος απ' την καρδιά της Βουλγαρίας!

Από την ήμέρα εκείνη, δέν συζητούσαμε πια όρθοί, ούτε κοιταζόμαστε σά θειρά έτοιμα νάρπαχτούμε... Καθόμαστε και τα λέγαμε σχεδόν σά φίλοι, μαλακά, ήσυχα, ήμερα. Οι όμιλίες μας για τα «άναφυόμενα ζητήματα»—και πόσα δέν ήταν καθεμέρα!—δέν είχαν πια την πρώτη εκείνη ξηρότητα, ψυχρότητα και τραχύτητα. Καί, φυσικά, συνεννοούμαστε και συμβιβάζομαστε πιο εύκολα. Κι' ίσως-ίσως χάρη στη «Διάπλασι» και στην άγάπη που της είχε μικρός εκείνος ο Βούλγαρος, πολλά απ' αυτά τα ζητήματα λύθηκαν εϋνοικά για μάς τους «Έλληνες» κι' ακόμα ίσως συνετέλεσε ή «Διάπλασι» να μήν πάθη τίποτα ή Καστοριά όπως ή Άνατολική Μακεδονία και να μήν συρθί κι' ο υποφαινόμενος, όπως τόσοι άλλοι, όμηρος στη Βουλγαρία...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.
[Τό παλιό Κεντρί.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΝΑΣ φίλος μας, από

τους πιο μεγάλους,—

είναι 18 χρονών,—

— από τους πιο

μορφωμένους,—

σπουδάζει στη Γερ-

μανία,— όχι όμως

κι' από τους πιο...

έξυπνους,— σιγά!

αυτό τό λέει ο

ίδιος από μετριο-

φροσύνη,— μού έγραψε ένα μεγάλο και παράξενο γράμμα. Τό λέω έτσι, γιατί ζητήματα σάν κι' αυτό που προβάλλει, στην εποχή μας θεωρούνται πια λυμένα και κανέναν δέν παρασκοπίζονται για τέτοια. Κι' όμως τό παιδί έχει πολύ σωστές, πολύ λογικές και πολύ σπουδαίες, αν θέλετε, άπορίες. Του γεννήθηκαν καθός διάβαζε ένα περίφημο, ένα κλασσικό βιβλίο, τη «Μίμνηση του Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού». Τό βιβλίο αυτό, που είναι μια δυνατή προπαγάνδα, μια εϋγλωττη προτροπή για τό μοναχικό βίο,—τό έγραψε λατινικά κάποιος ανώνυμος καλόγερος του παλιού καιρού στη Γαλλία, δέν ξέρει κανέναν ποιός, μά που ήταν γερός συγγραφέας,—τό βιβλίο αυτό τον έπεισε:

Ναι, αυτό λέει κι' αυτό θέλει ο Χριστός: Να μοιράσουμε τα υπάρχοντά μας στους φτωχούς, και να τον άκολουθήσουμε, δηλαδή να γίνουμε... καλόγεροι. Έτσι μόνο θα σωθούμε, θα πάμε

στὸν Παράδεισο, θὰ βροῦμε «θησαυρὸ στὸν οὐρανόν». Ἀλλὰ γιατί δὲν τὸ κά-
νουμε; γιατί ἐπιμένουμε νὰ ζοῦμε
ἀκόμα στὸν κόσμον καὶ νὰ μᾶς νοιάζῃ
γιὰ τόσα πράγματα, ἄσχετα μὲ τὴ σω-
τηρία τῆς ψυχῆς μας; Γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ
τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ συγχάζουμε... καὶ
στὸ θέατρο; γιατί, ἐκτὸς ἀπ' τὰ θρη-
σκευτικά, νὰ διαβάζουμε ἢ νὰ γρά-
φουμε καὶ τόσα ἄλλα; Εἴμαστε λοιπὸν
ἁμαρτωλοὶ ἀσυγχώρητοι; Θὰ πᾶμε κατ'
εὐθείαν στὴν Κόλαση; Καὶ δὲ θὰ σω-
θοῦν ἀπὸ μᾶς ὅλοι, τὰ ἑκατομμύρια
τῆς γῆς, παρὰ οἱ λίγοι, οἱ μετρημέ-
νοι καλόγεροι;—Σ' αὐτὰ μὲ παρακα-
λεῖ ὁ φίλος μας νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Γιατί
οὔτε καλόγερος βέβαια ἐννοεῖ νὰ γίνῃ,
—ἀλλοιώτικα γινόνταν καὶ τελείωνε!—
μὰ οὔτε πάλι θέλει νὰ ζῇ ἐστὶ, στραβά,
ἀντίθετα σ' ἐκεῖνον ποὺ ἡ «Μίμηση» τοῦ
ἐδείξε τόσο πειστικὰ ὡς τὸ θέλημα τοῦ
Χριστοῦ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγε-
λίου του.

Μὰ κι' ἐγὼ νομίζω πὼς δὲν πρέπει νὰ
ζῇ κανεὶς ἀντίθετα στὸ πνεῦμα τοῦ
Εὐαγγελίου. Τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ
Εὐαγγελίου εἶναι πραγματικῶς ὅπως
τὸ παρουσιάζει ὁ παλιὸς ἐκεῖνος ἀγνω-
στος καλόγερος; νὰ μοιράσουμε δηλ. τὰ
υπάρχοντά μας καὶ νὰ γίνουμε ὅλοι κα-
λόγεροι; Γιά, νὰ ἰδοῦμε. Τὴ λέει τὸ
Εὐαγγέλιο; Μιὰ μέρα, ὁ Χριστὸς ἀπάν-
τησε ἕναν πλούσιον νέον καὶ τοῦ εἶπε:
«Θέλεις νὰ σωθῇς; Μοίρασε τὰ υπάρ-
χοντά σου στοὺς φτωχοὺς, ἀπόκτησε
ἐστὶ θησαυρὸ στὸν οὐρανόν, καὶ ἀκολού-
θησέ με!» Ἀλλὰ γιατί νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ; Τὴν ἡμέραν ὁ Χριστὸς ἐκεῖνον
τὸν νέον; Εἶναι φανερό: ὅτι ἤθελε καὶ
τοὺς ἄλλους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν: Νὰ
τὸν κάμῃ μαθητὴν του, ὁπαδόν του, ἀπό-
στολον, κήρυκα τῆς διδασκαλίας του. Νὰ
μάθῃ πρῶτα αὐτὸς κι' ἐπειτα νὰ δι-
δάξῃ καὶ σ' ἄλλους τὸ «ἀγαπᾶτε ἁλ-
λήλους» τὸ «ἀγαθοποιεῖτε τοὺς ἐχθροὺς
ὑμῶν», τὸ «ἔχων δύο χεῖρωνας δότω
τὸν ἕνα» κτλ.

Ἄλλο ἀπόστολος λοιπὸν κι' ἄλλο
καλόγερος. Ὑπῆρξαν ἀπόστολοι ποὺ
δὲν ἦταν καλόγεροι, ὅπως ὑπῆρξαν καὶ
καλόγεροι ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἀπό-
στολοι. Ἄρα τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγε-
λίου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱστορίαν τοῦ πλού-
σιου νέου, ποὺ σ' αὐτὴν ἀπάνω στηρί-
ζεται ὅλη ἡ «Μίμηση», δὲν εἶναι νὰ
γίνῃ, ὅποιος θέλει νὰ σωθῇ, καλόγε-
ρος, ἀλλὰ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ.
Ἀπόστολος ὅμως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ
Εὐαγγελίου του, τῆς ἠθικῆς του, μπο-
ρεῖ νὰ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος καὶ χωρὶς
νὰ φορᾷ ράσα ἢ νὰ ζῇ σὲ μοναστήρι.
Ἀρκεῖ πρῶτα-πρῶτα νὰ κολοῦθῃ ὁ ἴδιος
τὴν ἠθικὴν αὐτῇ, —νὰ γὰρ τὸν πλη-
σίον του σὺν τὸν ἑαυτὸν του, νὰ εὐε-
ργετῇ τοὺς φτωχοὺς, νὰ κάμῃ καλὸν στοὺς
ἐχθροὺς του κτλ. —κι' ἐπειτα, μὲ τὸ

παράδειγμά του στὴν κοινωνίαν, μὲ τὸ
λόγον του, γραπτὸ ἢ προφορικόν, νὰ προ-
τρέπῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὴν ἀκολου-
θοῦν.

Μὰ καὶ στὸ θέατρο μπορεῖ ἐξαί-
ρετα νὰ πηγαίῃ καὶ νὰ τὸ υποστηρίξῃ,
ὅσο διδάσκει κι' αὐτὸ τις ἴδιες ἀρχές·
καὶ μιὰ τίμια ἐργασία νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ
ζῇ καὶ νάχῃ τὸν τρόπο νὰ βοηθῇ τοὺς
ὁμοίους του καὶ τοὺς πῶς φτωχοὺς ἀπ'
αὐτόν· καὶ νὰ διαβάξῃ ὅσα τοῦ χρειά-
ζονται γιὰ τὴν ἐργασία τοῦ ἢ τῆ γε-
νικῆς του μόρφωσης, κι' ἂς μὴν εἶναι ὅλα
«θρησκευτικά» καὶ τελοςπάντων νὰ
ζῇ σὺν κοινωνικῶς ἄνθρωπος, ἐνάρτετος,
καλὸς, χρήσιμος. Ἐ, λοιπόν! κάθε τέ-
τοιος καλὸς ἄνθρωπος εἶν' ἕνας ἀπόστο-
λος τοῦ Χριστοῦ. Καὶ κάνει σύμφωνον
μὲ τὸ πνεῦμα, μὲ τὸ Ἰδανικὸ τοῦ Εὐαγ-
γελίου, καὶ σ' ἐπὶ ἀφορᾷ τις ἠθικῆς του
ἀρχές γενικά, καὶ σ' ἐπὶ ἀκόμα ἀφορᾷ
τὴν ἱστορίαν τοῦ πλούσιου νέου.

Μπορεῖ τώρα κάποιος νὰ πῇ: Πῶς
λοιπὸν ὁ συγγραφέας τῆς «Μίμησης»
ἐξηγεῖ ἐστὶ αὐτὴ τὴν ἱστορίαν; Τὴν πα-
ρεξηγήσῃ; Καὶ μεῖς τώρα ξέρουμε κα-
λύτερα τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὸν σοφόν,
τὸν ἱερωμένον ἐκεῖνον, τὸν ἅγιον ἄνθρωπον
ποὺ ἐγράψεν τὸ περίφημον βιβλίον, εἴτε
ὁ Ἐπίσκοπος Ἱερσων ἦταν, ὅπως λένε,
εἴτε ὁ μοναχὸς Θωμάς, εἴτε ἄλλος;—
Νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω. Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ
ἀκόμα, τὸ Ἰδανικὸ τοῦ Εὐαγγελίου,
δηλαδή τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας,
ἦταν ὁ μοναχικὸς βίος. Κι' ὅλοι, νὰ
ποῦμε, οἱ Ἀπόστολοι ἀπέβλεπαν στὴν
ἔδρυσή μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνίας,
μιᾶς πολιτείας ἀγγελικῆς, οὐράνιας, ποὺ
ἔβλεπαν στηριγμένην στὴν ἀδελφικὴ ἀγάπην
καὶ στὴν **κοινωνικὴ μοσύνῃ**. Νὰ ζοῦν
δηλαδή οἱ ἄνθρωποι σὺν ἀδελφίᾳ, νὰ
μὴν ἔχῃ κανεὶς δική του περιουσίαν, νὰ
καλλιερگوῦν ὅλοι τὴ γῆ καὶ νὰ μοιρά-
ζονται τὰ γὰθά της. Καὶ τέτοιες ἀπάνω-
κάτω μικρὲς κοινωνίες ἦταν τὰ μεγάλα
τότε μοναστήρια, τὰ **κοινόβια** ποὺ
θὰ μεγάλωναν σιγά-σιγά καὶ θὰ ἐπι-
κρατοῦσαν, ὅταν πιά ὅλοι οἱ ἄνθρωποι
θὰ φωτιζόνταν νὰ γίνον καλόγεροι. Μ'
αὐτὸ τὸ σκοπὸ γινόνταν ὅλη ἐκεῖνη ἡ
προπαγάνδα. Ἦταν τὸ Ἰδανικὸ τῆς ἐπο-
χῆς, ποὺ καὶ Βασιλοπούδες κάποτε τὸ
ἀγκάλιαζαν, καὶ Βασιλιάδες.

Γρήγορα ὅμως εἶδε ὁ κόσμος πὼς ἡ
καλογηρικὴ ἦταν βραβεῖα καὶ τὸ Ἰδα-
νικὸ τῆς ἐγκαταλείφθηκε. Οἱ πρῶτοι
τοῦ ἐκεῖνοι Ἀπόστολοι πέθαναν χωρὶς
νὰ γεννηθοῦν ἄλλοι κατόπιν. Ἀλλὰ δὲν
πέθανε καὶ τὸ Ἰδανικόν. Ἦταν αἰώνιον
αὐτό, ἀθάνατον. Καὶ ξαναγύρισε ἀργό-
τερα μὲ ἄλλη μορφή. Ὅχι πιά μονα-
στήρια, ἀλλὰ κοινὰ ἐργαστήρια καὶ
κοινὰ χημικά· ὅχι πιά καλόγεροι,
ἀλλ' ἄνθρωποι κοινωνικοὶ ποὺ νὰ ζοῦν
σὺν ἀδελφίᾳ. Νὰ μὴν ὑπάρχουν φτω-
χοὶ καὶ πλούσιοι, τύραννοι καὶ δοῦλοι·

ἀλλὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἴσοι κι' ἐλεύθεροι·
νὰ ἐργάζονται ἀπὸ λίγο ὅλοι καὶ νὰ
τρῶνε, νὰ ντύνουνται, νὰ στεγάζονται
νὰ ζοῦν. Αὐτὸ εἶναι τὸ σημερινόν Ἰδα-
νικόν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔτσι ξαναγύρισε
στὸν κόσμον. Κι' ἔτσι θὰ τὸ υποστηρίξῃ
ἂν ζοῦσε σήμερα, ὁ συγγραφέας τῆς
«Μίμησης», ὅπως τὸ υποστήριξε ἕνας
ἄλλος μεγάλος ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ
ὁ Τολστόϊ. Εἶναι ὁ Σοσιαλισμὸς στὴν
ἀγνότερη μορφή του καὶ στὴ βαθύ-
τερη οὐσία του.

Ἐ, τὸ Ἰδανικόν αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ
πραγματοποιηθῇ; Ἦ θὰ βρεθῇ βραβεῖα
κι' ἡ **καλογηρικὴ** τοῦ Σοσιαλισμοῦ καὶ
θὰ ἐγκαταλειφθῇ σὺν τὴν ἄλλῃ; Δὲν τὸ
ξέρουμε. Μὰ καὶ νὰ ἐγκαταλειφθῇ,
πάλιν τὸ Ἰδανικόν, μὲ ἄλλη μορφή, θὰ
ξαναγυρίσῃ. Γιατί εἶναι αἰώνιον, ἀθά-
νατον σὺν τὴν Ἀλήθειαν «Ἀγαπᾶτε
ἀλλήλους». Τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς, τὸ εἶπε
ὁ Θεός. Αὐτὸ εἶναι, δὲν ἔχει ἄλλο!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Κι' οἱ γείτονες ποὺ τᾶκουσαν, εἶπαν.
—Τυχερὴ στάθηκε ἡ Ἀνθούλα! Ἦ
ὁμορφὴ καὶ πλούσια κείνη ἀρχόντισσα
δὲ θὰ τὴν ἀφήσῃ ἐστὶ. Τῆς ἐφεξε τῆς
μικρῆς! Ἄνοιξε ἡ τύχη της μὲ τὸ
σκυλάκι ποὺ βρήκε!..

Κι' ἀπὸ τὸ ψωμί, κι' ἀπὸ τὸ κρέας,
κι' ἀπὸ τὸ κρασί ἀκόμα, ὁ Φραντῆς
χάρηκε περισσότερο τὸ χρυσὸ νόμισμα
ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ κόρη του.

—Εἴκοσι φράγκα! φώναξε, φιλών-
τας τὴν μὲ στοργὴν καὶ συγλήνησιν. Σὺ,
βλέπω, βάλθηκες μὲ τὰ σωστά σου νὰ
διώξῃς τὴ φτώχεια ἀπ' τὸ καλυδὸ-
σπιτό μας!

Ναί, μὲ τὰ εἴκοσι ἐκεῖνα φράγκα,
συλλογίζονταν, —πιθανὸ νᾶκανε τὸ νοι-
κοκύρη νὰ λάβῃ λίγη ὑπομονή. Ὡς
τὸν Αὐγουστο, ποὺ θὰ πούλουσε τὸ
στάρι του, μπορούσε νὰ τὸν ἀποπλη-
ρώσῃ. Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ἡσύχασε
λιγάκι.

—Ποῖός ξέρει, ἔλεγε. Ὁ Θεὸς εἶναι
μεγάλος. Δὲ θάφῃσῃ νὰ χαθοῦμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ Ἀνθούλα κάνει εὐτυχισμένον τὸν
πατέρα της.

Τὴν Κυριακὴν, ἡ Ἀνθούλα σηκώ-
θηκε νωρὶς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα κοί-
ταξε πὼς νὰ κάμῃ ὅσο τὸ δυνατό
ὁραιοτέρον τὸ σπιτάκι. Εἶχε ἰδῇ τόσα
λουλούδια στὸ ἀρχοντικόν καὶ συμπέ-
ρανε πὼς ἡ κυρία Λάντη θὰ τὰ γα-
πούσε πολὺ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ
στολισθῇ τὸ σπιτάκι μὲ λουλούδια.

Ἰσα-ἴσα ποὺ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴν τὰ
χωράφια ἦταν ἀνθοσπαρμένα κι' ἔτσι

ἡ Ἀνθούλα μπόρεσε νὰ μαζέψῃ εἰδῶν-
εἰδῶν ἀγριολούλουδα, κόκκινα, κίτρινα,
ἄσπρα, γαλάζια, βυσινία. Κι' ἦταν
ἀλήθεια γιὰ ζωγραφιὰ ὅταν γύρισε στὸ
σπίτι, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά της
ὅλα ἐκεῖνα τὰ λουλούδια ποὺ σχεδὸν
τὴν ἐκπέαζαν.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ βάλῃ; Οὔτε βάζα
εἶχε, οὔτε γάστρες. Μόνο μερικὰ πη-
λινὰ κανάτια γιὰ τὸ γάλα καὶ μερικὰς
γαδᾶθες. Ἀπ' αὐτὰ πήρε κι' ἐτοποθέ-
τησε τὰ λουλούδια μὲ τις πρασινάδες
τοὺς, ἔτσι ὅπως τὰ δόλεπε καὶ στὸ χω-
ράφι. Ἦθελε νὰ κάμουν καλὴ ἐντύ-
πωση στὴν κυρία.

Ἦστερα χτύπησε ἡ καμπάνα κι' ἡ
Ἀνθούλα πήγε στὴν ἐκκλησίαν νὰκούσῃ
τὴ λειτουργίαν. Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη φά-
νηκε ἐν' ἁμάξῃ. Ἡ Ἀνθούλα παραμέ-
ρισε γιὰ νὰ περάσῃ κι' εἶδε πὼς μέσα
στάμαξι ἦταν ἡ κυρία Λάντη. Ὡστε
κράτησε τὸ λόγο της κι' ἐρχόταν νὰ
τὴν ἰδῇ!..

Ἦ πλούσια ἀρχόντισσα κατέδρασε
ἀπὸ τὰμάξι καὶ μπῆκε στὴν ἐκκλησίαν.
Τὴ ὁμορφὴν ποὺ ἦταν καὶ τί ὠραία
ντυμένη! Ἀψηλὴ καὶ λεπτὴ, εἶχε μιὰ
μεσούλα σὰ δακτυλίδι καὶ κατὶ μεγάλα
μεγάλα μάτια. Ἀμὴ τὰ μαλλιά της;
Ποτὲ δὲν εἶχε ἰδῇ τέτοια μαλλιά ἢ
Ἀνθούλα! Τὸ χρῶμα τοῦ ἦταν ἀπαρ-
λαχτο μὲ τὸ χρυσὸ νόμισμα ποὺ τῆς
εἶχε δώσει.

Στάθηκε λίγο στὴν ἐκκλησίαν καὶ
γύρισε βιαστικὰ στὸ σπίτι, μὴν πῆγαινε
ἡ κυρία καὶ δὲν τὴν ἔδρισκε.

Πλησιάζοντας, ἀκουσε μιὰ ζωηρὴ
συνομιλίαν. Ὁ πατέρας της μιλοῦσε μὲ
κάποιον καὶ πότε παρακαλοῦσε πότε
ὀδυρνε. Ἡ μικρὴ ἄνοιξε τὴν πόρτα κι'
εἶδε μέσα τὸν κύρ-Θάνον, τὸ σπιτονοι-
κοκύρη τους.

—Δὲν προσμένω πιά, κύρ Φραντῆ!
ἔλεγε τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη. Ἦ πλήρως
μὲ ἡ φύγε.

—Ἐχε λίγη ὑπομονή, κύρ Θάνο
μου! Ὅλα μοῦ ἤρθαν ἀνάποδα, τὸ ξέ-
ρεις. Ἐχασα τὴ γυναῖκα μου, μπῆκα
σὰ χρέη ὡς τὸ λαμό, δὲν μπόρεσα
οὔτε νὰ δουλέψω, γιατί σὺν κλαίῃ ἡ
καρδιά, τὰ χέρια δὲ δουλεύουν...

—Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Ἐγὼ
θέλω τὸν πατέρα μου. Εἶδεμὴ ἀδειαζέ
μου τὴ γωνιά.

—Μὰ ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε, κύρ Θάνο,
ἡ Ἀνθούλα μου κι' ἐγὼ; Ἐδῶ ζήσαμε
τόσα χρόνια. Ποῦ νὰ πᾶμε τώρα; τί
νὰ κάνουμε; Σκέψου λίγο!

—Αὐτὸ ἐσὺ νὰ τὸ σκεφτῇς. Ἐγὼ
τὸν πατέρα μου θέλω. Τὰ κοῦς; Ἐλα
καὶ τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια.

—Δὲν ἔχεις εὐσπλαχνία, κύρ-Θάνο,
κι' ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ...

—Μάλιστα! τὴν ἐννοία μου ἔχει
τώρα ὁ Θεός!..

—Ἐγὼ λέω πὼς ἀργὰ ἡ γρήγορα ὁ

Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς· μὰ τοὺς
φτωχοὺς δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ χαθοῦν.
Λοιπὸν, θὰ πάρῃς τὰ εἴκοσι φράγκα
ποὺ σοῦ δίνω;

—Χρυσάφι εἶναι καὶ νὰ μὴν τὸ πά-
ρω; Τὰ παίρνω. Σοῦ λέω ὅμως κα-
θαρά καὶ ξάστερα πὼς ἂν, ὡς τὴν ἐρ-
χόμενῃ Δευτέρᾳ, δὲ μοῦ δώσης καὶ τὰ
ποδέλοιπα, θὰ σὲ διώξω, δὲν ἔχει!

—Ἀνθούλα μου, παρακάλεσε καὶ
σὺ τὸν κύρ-Θάνον. Μπορεῖ νὰ σὲ λυπηθῇ
σένα ποὺ εἶσαι μικρὴ.

—Κύρ-Θάνο, σὲ παρακαλῶ, εἶπε ἡ
Ἀνθούλα· λυπήσου μας· μὴ μᾶς διώ-
χνεις· θὰ δουλεύω κι' ἐγὼ καὶ θὰ σὲ
πληρώσουμε...

Κι' ἡ μικρὴ τελείωσε μὲ λυγμούς.

—Δὲν ἔχω καιρὸ νὰκούω τὰ μωρὰ
νὰ κλαῖνε! φώναξε ὁ σκληρὸς ἄνθρω-
πος. Τὴ Δευτέρᾳ θέλω τὸν πατέρα μου,
τέλειωσε!

Κι' ἐσπρωξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ βγῇ.
Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη φάνηκε ἡ κυ-
ρία Λάντη.

Ἦταν ἀραγε πολλὴν ὥρα κει-ἔσω
κι' εἶχε ἀκούσει τὴν ὁμιλίαν; Ὁ μω-
ροῦσε νὰ τὸ υποθέσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ
ματιὰ ποῦρριξε στὸν κύρ-Θάνον, χωρὶς
νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ βαθύ του χαι-
ρετισμό. Παραμέρισε μόνο γιὰ νὰ τὸν
ἀφήσῃ νὰ περάσῃ, ἐπειτα ἔγνεψε στὸν
ὕπνερτον ποὺ τὴ συνόδευε νὰ πλησιά-
σῃ, τοῦ εἶπε κατὶ τι σιγὰ καί, ἀφοῦ
αὐτὸς ἔφυγε, ἡ κυρία μπῆκε στὸ σπίτι.

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟ ΑΣΤΕΙΟ

Ἡ καίμενη ἡ Δασκίλα, ἀφοσιωμένη ὅλη σὰ παιδιὰ, ἰδὲν δὲν εἶχε πὼς μπῆκε τὸ Τριώδι
καὶ καθένας μπορούσε νὰ μασκαρευθῇ. Τὰ παιδιὰ ὅμως τὸ ἤξεραν καλά. Τοὺς τὸ εἶχαν μά-
θει οἱ βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν ποὺ πούλουσαν μάσκες καὶ χαρτοπόλεμο... Κι' ἐπειδὴ ἔκριναν
πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃ κι' ἡ Δασκίλα, σοφίστηκαν νὰ τῆς κάμουν ἐν' ἄστετο. Ἀλλ'
αὐτὸ εἶναι ὁλωσδιόλου περιττὸ νὰ σὰς τὸ διηγῶμαι ἐγὼ. Οἱ τέσσερες αὐτὲς εἰκόνας σὰς
διηγούνται τόσο ὠραία καὶ τόσο καθαρά! Ὁ δὲ προσθεῖω μόνο ὅτι στὸ τέλος, ἀφοῦ τρῶμαξε
γιὰ καλὰ ἡ καίμενη ἡ Δασκίλα, κι' ἀφοῦ θυμήθηκε, κατὰλαβε καὶ συνηλθε, γελώντας εἶπε:
«Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιὰ! Εἴστε οἱ πρῶτοι μασκαράτζηδες... ποὺ βλέπω φέτο!» Α. Χ.

της μόλις το επιτρέφουν οι εισφο-
ραί!) **Κασσιανή** (ἐλαθα, εὐ-
χαριστῶ) γὰρ τὸ ἄλλο πού μου γρά-
φεις, δὲν ξέρω γιατί δὲν εἶδα τὸ
παραμυθόγραμμα τοῦ κ. Πολέμη· οί-
κριται όμως δὲν εἶπεν πῶς τὸ «Αν-
θρώπινος» καὶ τὴ «Νταλμανοπούλα»
τὰ θεωροῦν ἀνώτερα, ἀλλὰ πῶς
εἰ κ. κ. Εὐνόπουλος καὶ Χόρν πῆ-
ραν ἥδη τὸ «Αβερώνπειο βραβεῖο»
Δοξασμένην Σπάρτην (ναί, περι-
μένω. Δελτίον ἔστειλα) **Κορυφὴν**
τοῦ **Ὀλύμπου** (θὴ δημοσιεύω
ὅσες χρειάζομαι, 4—5 ἀπὸ κάθε Συλ-
λογῇ ἔργα σου μπορεῖς νὰ στεί-
λῃς τώρα γιὰ τὴ Β' τριμηνία· εἰ
Διαγωνισμοὶ ἀργότερα) **Υἱὸν τοῦ**
Ψηλορείτη (τόσο ἀργά; περίεργοι
πάντως δὲ φταίω ἐγὼ ἂν κάνω
μὰ ἐξομαζῶ ἀπὸ δῶ ὡς τὰς Κα-
λάμας!) **Νινὸν** (ἀ. γῆρα νὰ σοῦ
ἀπαντήσω, ἔχεις δικίω· χαίρω ὅμως
ποῦ ἔγινες χωρὶς νὰ παρεξηγῇς)
εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα!) **Ναπολέοντα**
(εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Μά-
γον Δυρρωτὴν** (χαίρω πού ἔγινες
καλὰ· συνεμορφώθη καὶ συχαίρω
γιὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθητικά) **Ἰσαβέ-
λαν Καρ.** (τὴν ἐνεγράφη, ἔστειλα,
εὐχαριστῶ πολὺ) **Μιχ. Κράλλη**
(εὐχαριστῶ γιὰ τὸ πρῶτο ξεσπά-
θωμα καί... περιμένω τὸ δεύτερο)
Γλυκὴ Χαμόγελο (τώρα δὲν δέ-
χομαι Ἀσκήσεις, ἀργότερα· διαβί-
καὶ τὸν «Ὀδηγὸ») **Περίκηπα Ἰνδόν**
(στὶς ἐρωτήσεσ σου ναί· εὐχαριστῶ
πολὺ) **Νανόταν** (ὁ κ. Βράχος)
εἶναι ἐξημερωμένος· τώρα θὰ γίνῃ
ἡ τετάρτη ἐκδοσις· εὐχαριστῶ γιὰ
τὰ καλὰ λόγια καθὼς καὶ τοῦ γο-
υεῖ σου) **Τζάξ-Μπάντ** (εὐχαριστῶ
πολὺ γιὰ τὰ δύο ξεσπάθωματα)
Θάλασσαν (χαίρω πού ἔγινες καλὰ)
Ἐλπιδοφόρον Κωνσταντίνον (ἔ-
στειλα· ναί!) **Βασίλειον Σ. Λα-
σούραν** (τὰ λέγει ὅλα ὁ «Ὀδηγός»·
Ἀζώρ (κὶ ἐγὼ χαίρω ἄλλο τόσο
πού μου γράφεις) **Σεμίραμιν** (σὴν
ἐξέλεγκον σου ἔστειλα τὰ φύλλα)
Λευκὸν Ἀετὸν (ἔστειλα τρεῖς τό-
μους) **Ὁρέστην Κελετηρὸν** (σοῦ
ἐνεκρίθη σὺ 11ο) **Φιλελεύθερον**
Ἀθλήτην (μὲ τὴν εὐχὴ μου νὰ
νικῆσέ σε) **Τουταρχάμεν** (τὸ ἀνέ-
κδοτο παλίνωστο· στείλε μου κα-
νὲν ἄλλο) **Λαύραν** (ἔστειλα· εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια) **Ἀν-
τιλόπη** (φύλλα ἔστειλα· δὲν πι-
στεύω νὰ γράψῃς πάλι τόσο νὰ μου
γράψῃς) **Σάρα** (τίποτε γιὰ λῆμ-
σου δὲν κρατῶ) **Ἀκλόνητον Βρά-
χον** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπά-
θωμα) **Δινούλαν** (χαίρω πολὺ,
γράφει μου) **Γεώργιον Δ. Σουρῆν**
(ἐλαθα· πολὺ μου ἄρεσε τὸ γραμ-
ματάκι σου· εὐχαριστῶ) **Γιὸν τῆς**
Μαγνησίας (ὕψος τί λέει ὁ «Ὀδηγός»
δὲ τίς ταινίες καὶ θὰ καταλάβῃς)
Μαργαρίταν (τὸ ρῶμι δὲν τὸ ξέ-
ρεις) **Ἑλλάδα, Σμύρνην, Ἀγέ-
λαστον, Βάτον, Σάττον, Μέρ-
φιδα, Ἀφανῇ Ἡρώα, Καπετὰν**
Καραπιτέρην κλπ κλπ.

Γεώργιον Δ. Παυλίδην, Σύλον
Ἀπελκίστητον, Ἰσ. Κοέν (ἐλαθα,
εὐχαριστῶ.)
Χρυσομπουμπόκαν, Θεολόγον
Κωνσταντινίδην (ἔστειλα)
Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἐλαθα μετὰ
τὴν 18 Φεβρουαρίου θάπαντήσω
σὺ ἀρχόμενος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 212ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 23 Ἀπριλίου.

169. Στοιχειώφιος
Ἀόρατο εἶμαι κ' αὐλο,
Μὲ ὅλα μου ἂν μάφῃσης·
Κι' ὅμως σοῦ γνέφω μυστικά,
Τὸ πρῶτό μου ἂν σβύσης.

Χρῖστος Α. Ριζόπουλος

170. Μεταγραμματισμός
Τοῦ Αἰγαίου κάποιον ἂν τὰ νησιά
Ἀλλάξει τὸ κεφάλι
Καὶ στὴ στιγμὴ ἕνας Θεὸς
Ἀσύριος προβάλλει

Γεώργ. Α. Παυλίδης

171. Τονόγραφος.
Εἶναι τύραννος παλιός,
Σοβαρὸς καὶ σκυθρωπός.
Μ' ἀθελά του θὰ γελάσῃ,
Ἄν τὸν τόνον κατεβάσῃ

Πληγωμένος Λέων

172. Δημῶδες Αἶνιγμα.
Ἡ κοιλία μου εἶναι λίμνη,
Τὸ κεφάλι μου καμίνι,
Μὲ τραβᾷς καὶ ροχαλίζω
Καὶ καπνίζω καὶ μυρίζω.

Ζηγομάρι

173. Περόνη.
Νάντιασταταθοῦν
οἱ ἀστεριῶκαὶ διὰ
γραμμάτων, ὥστε
νάαγινώσκωνται·
καθέτως εἰς τὸ μέ-
σον, πτηνὸν τοῦ
κυνηγίου· δεξιὰ
ἀρχαῖος θεὸς καὶ
ἀριστερά ὕρος τῆς Ἑλλάδος·
ὀρίζοντις δὲ μουσικὸν ὄργανον

Ἰωάννα Λόγι

174. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ
Μεσοστιχίδος.
Τῇ ἀνταλλαγῇ τοῦ μεσαίου
γραμματος ἐλάσσης τὸν κάτωθι
λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, διαφόρου
εἰς ἐκάστην, νὰ σχηματισθοῦν
ἄλλαι ἰσοῦσι λέξεις, τὰ μεσαῖα
γράμματα τῶν ὁποίων νάποτελοῦν
ὄρος·

κῆτος, ἄρχων, τόκος, πῖναξ, τρο-
φή, τόμος.

Μεγάλη Ἑλλάς

175. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
Νὰ εὐρεθοῦν ἀντιθετὰ τῶν κα-
τωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε
τὰρχικὰ τῶν νάποτελοῦν μέρους
τῆς γῆς σχεδὸν ἀκατοίκητον·
θόρυβος, φιλάνθρωπος, λύπη,
εὐλάβεια, ἀδύνατος, πνιγός.

Ροβέρτος Κόρτις

176. Ἐλλιποσύμφωνον
αωο—ααο—υο αεσηο
Τρελλὸς Ἀέρας

177. Γρίφος
βελ
α Η βελ σι βελ τίω
βελ βελ βελ
βελ

Ἀκαλανθίς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
178. Acrostiche
Les premières lettres des
mots ci-dessous forment une
parti de la maison :

1. Ville de Grèce, 2. Fruit,
3. Fleuve de France, 4. Meu-
ble, 5. Archipel.

Ριγίνα

179. Sans Voyelles
l—nn—ft—l—frc
Διαβολόπαυδο
Τέλος τοῦ 212 Διαγωνισμοῦ.
Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχίζει νέος.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 43

573. Ἀντιγόνῃ (ἀντί, γόνυ.)—
574 Νίκαια (Νί καὶ Α.)—575 Σέ-
ριφος—ἔριφος.—576 Βάσανον—
σάβανον.—577 Ἰορδάνης· Ἡρι-
δανός.

578. ΣΙΚΙΝΟΣ 579. Α ΔΕ-
ΣΙΒΗΡΙΑ ΞΑΝΔΡΟΣ
ΔΟΚΙΜΟΣ (Λέρος, ἐξάς,
ΑΜΒΕΡΣΑ ξάονον, Νέο-
ΟΙΤΥΛΟΣ σος, δόξα, Ρο-
ΑΡΜΕΝΙΑ δανός, ὅξος,
ΑΝΤΩΝΙΑ σέλας.)—580.

ΑΜΕΡΙΚΗ (Ἀριστείδης, ΚαΜΕ-
λια, Αἰξούριον, Γραμματικὴ.)
—581. Ἐριν μίσει.—582. Ἡ
φρόνησις νικᾷ τὴν ρώμην. (ἰφ, ρον
εἰς ις, νῖ κα τὴν, ρὼ μὴ ν.)
583. I L E 584. ARARAT
L Y S (A, rat rat—t.)
E S T

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με-
τὰ ἅπλᾳ στοιχείᾳ δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μετὰ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μετὰ κεφαλαία λεπ. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δαρχμάς 2.
Ἡ προκληρῶν εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—336)

Θερμὸς ὑποστηρίζω τὸ πατριωτικὸν
ψευδώνυμο Πρόμαχος τῆς Ἑλευθε-
ρίας.
Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς

(ΚΔ'—337)

Τρέχοντας μπαίνω στὸ διαπλάσσοκομο
πρῶτη φορά, φοβίζοντας τὰ Δια-
πλάσσοπουλα.

ΑΣΠΡΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΚΔ'—338)

Ἡρωικὴ Φέσα, μετ' ὀνύχαι· Ἀνταλ-
λάσσομε Μ. Μυστικὰ μέσῳ Δια-
πλάσσεως;

ΑΣΠΡΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΚΔ'—339)

Μπαίνουσα μ' ἕνα τρελλὸ χορὸ στὸ
κομψὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσσεως,
χαίρωτ' ὅλους. Ἀνταλλάσσομε Μ.
Μυστικὰ, Τερπέλα, μέσῳ Διαπλάσσεως;

ΝΑΝΟΤΑ

(ΚΔ'—340)

ἸΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, Σὲ ψήφισα. Θεανῶ
Θ. Μαχρῇ, Μαργαρίτα, εὐχαριστῶ,
ἀλλὰ δὲν ἀλληλογραφῶ.

ΓΕΛΑΣΙΝΑ

(ΚΔ'—341)

ΓΚΑΙΜΟΝ, ἂν εἶσαι καλὸς ἀστυνομικὸς
ἐξομνησσοῦναισέ μας.

ΜΗΑΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΔ'—342)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ, ἕνα σου γράμμα
θὰ μ' εὐχαριστοῦσε.

ΜΗΑΒΙΑ

(ΚΔ'—343)

Διαπλάσσοπουλα, Διαπλάσσοπούλες, ἀλ-
λ' ἡλιογραφούμε; Γράψατε: Σπύρον
Μαστοροπούλου, ὁδὸς Μάρκου Μπό-
τσαρη, Πάροδος Μαντινέας δρ. 3.
(Διὰ Μυριάμ), Θεσσαλονίκη. ΜΗΑΒΙΑ

(ΚΔ'—344)

Πρωτομπαλόνιας στὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσσεως, χαίρωτ' ὅλας καὶ ὅλους
καὶ ἰδιαίτερος τὰ Κυριόπουλα. Λεμε-
σιανοί, βράστε με.

ΛΙΤΣΑ

(ΚΔ'—345)

ΧΕΙΜΑΡΡΕ, Μ. Μ. πῆρα. Εὐχαριστῶ
ἔστειλα ἀμέσως.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

(ΚΔ'—346)

Σεμίραμιν, Μακεδονοπούλα, σὺς βλέπω
τακτικά στὴ Στάσι. Μὰ γιατί δὲν
χαίρετάς;

Ἀζώρ

(ΚΔ'—347)

Ἀποτελέσ. Διαγών. Φασουλῆς-Πρό-
σποπος. Ἑλπίδος, Μυστ. Φωνή,
Κόμησα Ἀχαρνών, Ναυτοὶ, Δόξης καὶ
λοιποὺς εὐχαριστῶ. Στείλατε Δίσεις.
Φιλελεύθερος Ἀδελφότης

(ΚΔ'—348)

Μαῖρη Ἰππότα, ἀνακάλυψε κ' ἑμάς.
Σὺ, κύριε Ἀσο Καρό, ἐπίσης πού
εἶσθε τρομεροὶ ἀνακαλύπται.

ΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

(ΚΔ'—349)

Ἀσο Καρό, Μαῖρη Ἰππότα, ζητῶ τὴν
ἀπαραίτησιν σας· ἂν δὲν δεχθῇ
σὺς περιμένω πολλὰ ἐμπόδια.

ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΣΜΕΝΟΣ ΟΚΕΑΝΟΣ

(ΚΔ'—350)

Θοῖνε Μάννα, ὁλόθερμα ὑποστη-
ζεσαι ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

(ΚΔ'—351)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ
ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Τὰ δύο ὁραιότερα ψευδώνυμα τοῦ
φρενινοῦ Δημοψηφισματοῦ ὁλόθερμα
ὑποστηρίζω.

ΝΑΥΤΟΠΙΑΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

(ΚΔ'—352)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΜΦΙΔΟΣ
Βραβεῖον Α' Στάδος, Β' Ἀρχιδιά-
λος, Γ' Σμύρνη. Λοιποὺς εὐχαριστῶ

(ΚΔ'—353)

Στάδος, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν κάρτα
τῆς εὐχῆς. Μὰ με γνωρίζετε;

Μίμρις

(ΚΔ'—354)

Εἰσερχόμενος στὸ σαλονάκι τῆς Δια-
πλάσσεως χαίρωτ' ὅλους καὶ ὅλας.

ΑΦΑΝΗΣ ΗΡΩΣ

(ΚΔ'—355)

Ἀρχαῖοι γραμματοσυλλέκται! στεί-
λατε 200 ἑλληνικά καὶ στέλλω 10
διαφόρα εὐρωπαϊκά. Γραμματοσυλλέ-
κτην, Ταχ-Θυρί 17, Θεσσαλονίκη.

(ΚΔ'—356)

Εἰσερχόμενὸν στὸ Διαπλάσσοκομο, χαί-
ρωτ' ὅλους. Ἀρισινές, ἀνακα-
λύψτε με· εἶμαι ἡ:

Δινούλα

(ΚΔ'—357)

ΛΙΝΕΤΑ—Δώρα Καραϊσθηφογλου, ψέ-
ματα ἔλεγα; εἶπες χαίρετάματα;
Ἀλκίνοισι, ἔστειλα λάβατα;—ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΔ'—358)

ΝΕΟΫΟΡΚΕΣ, τί γίνονται; Γιατί δὲν με
γράφεις; Τόσο γρήγορα παύεις ὅ-
σοις; Περιμένω καὶ ἄλλες.

ΡΙΤΑ, τί ἐπαθες καὶ δὲν φαίνεται; Κα-
ποῖς μου εἶπε ὅτι σὲ κοινέψανε; Ἀλ-
θῆα; Τί ντροπὴ! Περαστικά. Χαίρε-
τάματα πολλὰ ἀπὸ τοὺς κοινεῖς σου ΜΠΕ-
ΠΕΔΕΣ ΚΑΡ-ΚΑΡ, ΖΟΥΛΟΥ καὶ Σία.

Σεῖς ἀνθρωπάκια ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ, ἂν
ἀνακαλύψετε, ἔχετε δῶρον 100 δραχμῶν.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

(ΚΔ'—359)

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, ὅταν χορεύεις ὁ Θεὸς
σου σ' ἐπιβλέπει; Τὴν Τίτινα
θυμάσαι καμιά φορά;

ΣΤΡΑΤΗΓΕ ΖΟΥΜΠΕΡ (—Τῶν Λεβνῆς
φύλαγα τὴν ἐκδοκίση γιὰ πὸ ἀργά.
Κόμην Ρομφέλερ, Μικρὸ Μάγε ἡ Στ-
λις καὶ Πέτρο Βάλνινδα, περαστικά σας
Τί κάνει ἡ Mlle Denat;

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—360)

Ἀεοντόκαρδοι Κοῖτες! Ἀτρόμητη
Θεσσαλοῖ! κλπ. ἀναδείξτε ὡς πρῶ-
τόν τὸ ὑπέρκομον ψευδώνυμον

ΠΙΚΡΗ ΣΚΑΛΒΙΑ

ὅπου γι' αὐτὸ τόσο αἶμα χύνεται!

(ΚΔ'—361)

Μαργαρίτα, εὐχαριστῶ· ἀλλὰ τὴν
ὄχι· ἔχω μαθήματα. Συγγνώμην
γιὰ τὴν ἀφροσύνη.

Θάλασσα

(ΚΔ'—362)

Σύλλογοι, Ἀστυνομικοὶ καὶ Διαπλά-
σοπουλα, ἐμπρός νὰ ἀνακαλύψετε τὸ
λαγόν!

Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς

(ΚΔ'—363)

Σύλλογοι, Ἀστυνομικοὶ καὶ Διαπλά-
σοπουλα, ἀνακαλύψατέ με. Ἐμπρός
ἐμπρός.

Υἱὸς τῆς Νυκτός.

(ΚΔ'—364)

Ἄστρον Δύσεως, σὲ ξέρουμε. Τρεῖς
τερεῖ!

Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς

Υἱὸς τῆς Νυκτός.

(ΚΔ'—365)

γοράζω, παλὸ, ἀνταλλάσσω γράμ-
ματόσημα. Ἐναντί γραμματοσυλ-
λέων ἑκπαστάσεως διδοῦ Γαλλοῦ
Ἀποικίων. Θεοδόσιος Κούλας, Πύργος

(ΚΔ'—366)

ἸΔΡΥΘΗ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ. Σ.
Ἰππὸς ἀποκαλύπτει, διαγωνισμοί,
σπάθωμα. Προσεχὲς ἀρχαιρεσίαι.

(ΚΔ'—367)

Τρελλὴ Μαϊμουδίτσα—Σὺν Ζαῖν
Τρελλὴ Φαληρεῖα—ἡ Κατρίνα
εἰς τὴν Φαλήρου. Δόκτωρ Μαρμα-